

Arrest

nr. 335 798 van 12 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1988.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 augustus 2022. Op 27 oktober 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 maart 2024 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 7 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Vietnamese nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Nghi Van, gelegen in het district Nghi Loc in de provincie Nghe An. U bent getrouwd maar de procedure voor de echtscheiding werd opgestart. U heeft twee kinderen die in Vietnam wonen. Uw schoonzus en uw grootmoeder zorgen elk van één van uw kinderen.

In Vietnam kende u financiële problemen. U had onder andere onvoldoende geld om eten te kopen voor uw kinderen. Door uw financiële moeilijkheden leende u in totaal ongeveer 100 miljoen Vietnamese Dong bij verschillende mensen. U diende hierop hoge interesten te betalen.

U verliet Vietnam in juni 2022 legaal met uw eigen paspoort. Om uw vertrek uit Vietnam te bekostigen leende u 6.000 euro. U nam het vliegtuig richting Polen waar u er vervolgens langer dan een maand verbleef. Omdat u geen werk vond in Polen reisde u via Duitsland verder tot in België. Uw vrienden hadden u in Polen aangeraden om naar België te komen om te werken. U kwam aan in België begin augustus 2022 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 27 oktober 2022.

De schuldeisers gaan sinds uw vertrek op regelmatige basis langs bij uw familie, ongeveer één keer per maand of één keer per week. Ze schelden uw familie uit. U heeft geen rechtstreeks contact met de schuldeisers.

Bij terugkeer vreest u opnieuw terecht te komen in een economisch moeilijke situatie. U vreest ook te worden geslagen.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een arbeidsovereenkomst (kopie); een huurovereenkomst (kopie); loonfiches (kopieën) en een kopie van uw attest van immatriculatie.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (notities persoonlijk onderhoud [hierna CGVS], p. 2). Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Ten eerste wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast omwille van het ontbreken van documenten die uw identiteit staven. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat uw origineel Vietnamese paspoort werd afgenomen door de maatschappij in Polen. U reisde naar België zonder het paspoort terug te vragen aan de maatschappij. U kende vrienden die hun paspoorten aan de maatschappij terugvroegen maar deze niet onmiddellijk terug kregen. U kon niet wachten omdat u grote haast had. Uw Vietnamese identiteitskaart ligt nog in Vietnam. U zou contact opnemen met uw moeder. Ondanks u erop werd gewezen dat het van cruciaal belang is om uw identiteit aannemelijk te maken slaagde u hier niet in, noch gaf u een reden voor het ontbreken van de kopie (CGVS, p. 7 en p. 8).

Ten tweede merkt het CGVS op dat de door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Vietnam, met name uw financiële situatie, louter van socio-economische aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep (CGVS, p. 3 en p. 10). U geeft immers zelf uitdrukkelijk aan dat u Vietnam verlaten heeft om in Polen te gaan werken en te ontsnappen aan de moeilijke economische situatie in Vietnam (CGVS, p. 3 en p. 4).

Bij terugkeer naar Vietnam vreest u geconfronteerd te worden met het feit dat u uw schulden niet kunt aflossen. U vreest te worden geslagen door de schuldeisers. Bovendien haalde u aan dat u niet beschikt over een woning om in te wonen samen met uw kinderen (CGVS, p. 10 t.e.m. p. 12). U verwijst ook naar de medische toestand van uw moeder (CGVS, p. 15). Deze door u ingeroepen problemen zijn louter van socio-economische (financiële) of interpersoonlijke aard (tussen privépersonen) en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Uit uw verklaringen blijkt bovendien nergens dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van uw autoriteiten omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren (CGVS, p. 14). Sterker nog, u kon in het verleden beroep doen op hulp van de Vietnamese overheid in verband met uw financiële situatie, ondanks de toegekende hulpverlening onvoldoende bleek te zijn (CGVS, p. 12). Het gegeven dat u Vietnam verliet op een legale manier met uw eigen paspoort, bevestigt dat u geen vrees ten aanzien van uw autoriteiten koestert (CGVS, p. 9). U bevestigde uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met de Vietnamese overheid (CGVS, p. 14).

U beweerde dat u bij een eventuele terugkeer naar Vietnam in de problemen zou kunnen komen met uw schuldeisers. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u daarbij een reëel risico op ernstige schade zou oplopen zoals bepaald in Artikel 48/4§2 b). Tot op heden hebben de schuldeisers nog geen maatregelen genomen tegen uw ouders om hun geld te krijgen. Volgens u zijn ze enkel kwaad en gebruiken ze scheldwoorden (CGVS, p. 13 en p. 14). De schuldeisers hadden reeds aanspraak kunnen maken op de woning van uw moeder. Het staat hun immers vrij om alle legale middelen te gebruiken om hun geld terug te krijgen. Dat zij dat niet hebben gedaan wijst er tevens op dat de terugbetaling van de schuld blijkbaar niet hoogdringend is. Dat u bij een terugkeer naar Vietnam het risico

zou lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling is dan ook niet reëel. Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat u dergelijk risico zou lopen.

Ten derde reisde u doorheen verschillende Europese landen alvorens aan te komen in België. Daarbij liet u na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in één van die Europese landen (CGVS, p. 9 en 10). Aldus geeft u geen blijk van een nood te hebben aan internationale bescherming.

Ten vierde kwam u aan in België begin augustus 2022. U diende pas een verzoek om internationale bescherming in op 27 oktober 2022. U gaf geen redelijke verklaring voor het laattdig indienen van uw verzoek (CGVS, p. 10). Uw nood aan internationale bescherming wordt aldus bijkomstig onderuit gehaald.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Uw arbeidsovereenkomst en loonfiches, uw huurovereenkomst en uw attest van immatriculatie zijn niet relevant in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 57/6/1, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de overduidelijke beoordelingsvergissing", van "de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur" en van "de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen".

De verzoekende partij benadrukt dat zij heeft verklaard dat haar schuldeisers sinds haar vertrek op regelmatige basis langsgaan bij haar familie en dat deze haar familie uitschelden. Zij herhaalt dat zij bij terugkeer vreest opnieuw terecht te komen in een economisch moeilijke situatie en dat zij ook vreest te worden geslagen. De verzoekende partij stelt dat aan deze angst door de beslissing onvoldoende wordt tegemoet gekomen. Vervolgens haalt zij aan dat het algemeen bekend is dat vele Vietnamezen zich in de schulden steken om Europa te bereiken, met de hulp van smokkelaars en met zeer weinig informatie over de reis naar Europa en de situatie na aankomst. Zij wijst erop dat zij bijzonder kwetsbaar zijn aangezien velen van hen nog nooit hebben gereisd en geen Engels spreken. Zij moeten vervolgens de schuld die zij hebben opgelopen terugbetalen. De verzoekende partij benadrukt dat slachtoffers die op deze wijze schulden zijn aangegaan, in situaties van uitbuiting en mensenhandel terecht kunnen komen. Zij citeert ter staving hiervan uit – en verwijst naar – het evaluatieverslag "Mensenhandel. Trapped by debt" van Myria van 2022. Zij benadrukt dat zij bij terugkeer naar Vietnam een vrees heeft wegens haar onbetaalde schuld. Zij geeft voorts aan dat er niet gesteld kan worden dat zij momenteel dankzij haar nationale autoriteiten over een volle en gehele bescherming zou beschikken, welke, behalve de lichamelijke veiligheid, ook de mogelijkheid vereist om van de burgerrechten en van de sociale en economische fundamentele rechten te kunnen genieten. Zij benadrukt dat in het onderhavige geval de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat zij in haar vrees volhardt. Gezien de huidige situatie van Vietnam, is haar vrees ook nog steeds actueel. Zelfs indien er twijfel zou bestaan betreffende de natuur en de ernst van de vervolgingen waarvan zij het slachtoffer zou kunnen zijn in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, moet haar het voordeel van de twijfel worden gegund. Zij besluit dat er in haar hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat de motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald hieraan geen afbreuk doen.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de overduidelijke beoordelingsvergissing", van "de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur" en van "de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen".

Zij betoogt dat in het onderhavige geval, de Belgische overheid moet weten dat de situatie in haar land van oorsprong, zijnde Vietnam, bijzonder onstabiel blijft en dat de overtredingen van de mensenrechten blijven voortduren, hetgeen elke terugkeer voor haar bijzonder moeilijk maakt. De verzoekende partij meent dat er een reëel risico bestaat dat zij bij terugkeer opnieuw aan dezelfde mishandelingen en doodsb bedreigingen zal worden onderworpen als voordien.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling van feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst, Vietnam, te hebben verlaten omwille van de moeilijke economische situatie. Zij vreest bij terugkeer naar Vietnam opnieuw terecht te komen in een economisch moeilijke situatie. Zij vreest geconfronteerd te worden met het feit dat zij haar schulden niet kan aflossen en dat zij zal worden geslagen. Bovendien haalde zij aan dat zij niet beschikt over een woning in Vietnam om samen met haar kinderen in te wonen. Zij verwijst ook naar de medische toestand van haar moeder die ervoor zorgt dat haar moeder ook geen goede financiële situatie heeft. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een arbeidsovereenkomst, een huurovereenkomst, loonfiches en een attest van immatriculatie voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

6.2. Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van

het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. De door de verzoekende partij beschreven reden van vertrek, meer bepaald haar moeilijke economische situatie in Vietnam, houdt geen verband met één van de voormelde criteria en kan bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt ten aanzien van de moeilijkheden waarmee zij vreest te worden geconfronteerd bij een terugkeer naar Vietnam, met name een moeilijke economische situatie, het feit dat zij haar schulden niet kan aflossen en dat zij geslagen zou worden, het feit dat zij niet beschikt over een woning om samen met haar kinderen in te wonen en de medische toestand van haar moeder. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing immers terecht geoordeeld dat deze door de verzoekende partij aangehaalde moeilijkheden louter van socio-economische en interpersoonlijke aard zijn.

In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen dienstige argumentatie die hierop een ander licht kan werpen. Zij laat na *in concreto* te duiden op welke wijze de door haar aangehaalde moeilijkheden een *nexus* zouden hebben met één van de voormelde criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Zij wijst in haar verzoekschrift op het evaluatieverslag "*Mensenhandel. Trapped by debt*" van Myria waaruit blijkt dat vele Vietnamezen schulden aangaan voor hun reis naar Europa en vervolgens de opgelopen schuld dienen terug te betalen en alzo terechtkomen in situaties van uitbuiting en mensenhandel. De Raad onderstreept evenwel dat de verzoekende partij nooit eerder tijdens haar asielprocedure aangaf het slachtoffer te zijn van uitbuiting en/of mensenhandel. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij het slachtoffer zou zijn van uitbuiting en/ of mensenhandel. Wat betreft het in het verzoekschrift vermelde rapport "*Mensenhandel. Trapped by debt*" van Myria, duidt de Raad erop dat dergelijke loutere verwijzing naar informatie van algemene aard over mensenhandel allerm minst volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Voorts voert de verzoekende partij geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten en met betrekking tot het gegeven dat (i) de algemene geloofwaardigheid van de verzoekende partij wordt aangetast omwille van het ontbreken van documenten die haar identiteit staven, dat (ii) zij doorheen verschillende Europese landen reisde alvorens aan te komen in België, maar daarbij naliert om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in één van die Europese landen en dat (iii) zij geen redelijke verklaring gaf voor het laattijdig indienen van haar verzoek om internationale bescherming. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij weliswaar dat ze haar identiteitsdocumenten bijgebracht heeft, doch zijn ze niet terug te vinden in het rechtsplegingsdossier.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat er geen herkomstcheck gebeurd is, gaat ze eraan voorbij dat de verwerende partij haar Vietnamese nationaliteit niet betwist.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat de verwerende partij geen informatie inzake terugkeerders naar Vietnam bijgebracht heeft gaat ze voorbij aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, daar dit middelenonderdeel niet in het verzoekschrift werd aangehaald. Dit artikel luidt als volgt: "*De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.*" Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter

van de procedure als kenmerk stelt, alsook van de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet. Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en ibid. 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren. Voormeld betoog van de verzoekende partij inzake het bijbrengen van "informatie inzake terugkeerders naar Vietnam" is geenszins van openbare orde, aldus dient dit betoog dat geen weerslag vindt in het verzoekschrift of ander procedurestuk uit de debatten geweerd worden.

6.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

7.3.2. Inzake de door de verzoekende partij aangehaalde moeilijkheden van socio-economische aard, met name haar (vrees voor een) moeilijke economische situatie en de hiermee samenhangende feiten dat zij niet beschikt over een woning om samen met haar kinderen in te wonen en dat haar moeder ziek is, waardoor haar moeder ook geen goede financiële situatie heeft, dient erop te worden gewezen dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van

13 mei 1955 (hierna: EVRM) zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo oordeelde het HvJ dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging of ernstige schade, waardoor de verzoeker om internationale bescherming in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te resulteren.

De verzoekende partij toont niet aan dat haar moeilijke socio-economische situatie in Vietnam het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van een actor van vervolging of ernstige schade, overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

De verzoekende partij kon in het verleden beroep doen op hulp van de Vietnamese overheid in verband met haar financiële situatie (NPO, p. 12). Deze hulpverlening bleek onvoldoende, doch de verzoekende partij heeft geen poging gedaan om nogmaals de hulp in te roepen van de autoriteiten en aan te kaarten dat de toegekende hulpverlening niet voldoende was om haar te helpen. Zij heeft ook geen hulp ingeroepen van andere hulporganisaties die aanwezig zijn in Vietnam (*ibid.*). De verzoekende partij bevestigde uitdrukkelijk dat zij nooit problemen heeft gekend met de Vietnamese overheid. Het gegeven dat zij Vietnam verliet op een legale manier met haar eigen paspoort, bevestigt ook dat zij geen vrees koestert ten aanzien van de Vietnamese autoriteiten (*ibid.*, p. 9 en 14).

Wat betreft haar vrees dat zij haar schulden niet kan aflossen en dat zij bij terugkeer naar Vietnam zal worden geslagen door de schuldeisers, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing oordeelt dat er uit de verklaringen van de verzoekende partij niet kan worden afgeleid dat zij in dit verband een reëel risico op ernstige schade zou oplopen, nu de schuldeisers tot op heden nog geen maatregelen tegen de ouders van de verzoekende partij hebben genomen om hun geld te krijgen en de schuldeisers volgens de verzoekende partij enkel kwaad zijn en scheldwoorden gebruiken wanneer ze langskomen (NPO, p. 13-14). De verzoekende partij blijft geheel in gebreke deze pertinente en terechte motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Zij beperkt zich immers tot een herhaling van haar eerdere verklaringen hierover en het in het algemeen beweren dat de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat zij in haar vrees volhardt.

In zoverre de verzoekende partij met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet opnieuw verwijst naar het rapport "*Mensenhandel. Trapped by debt*" van Myria, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij nooit eerder tijdens haar asielprocedure aangaf het slachtoffer te zijn van uitbuiting en/of mensenhandel en dat zij in haar verzoekschrift ook geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij het slachtoffer zou zijn van uitbuiting en/ of mensenhandel. Haar loutere verwijzing in het verzoekschrift naar het rapport "*Mensenhandel. Trapped by debt*" van Myria, waarin informatie van algemene aard over mensenhandel wordt weergegeven, volstaat ook hier allerminst om aan te tonen dat er voor haar in haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Een reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar de verzoekende partij stelt dat gezien de huidige situatie van Vietnam, haar vrees nog altijd actueel is, laat zij na te duiden welke huidige situatie in Vietnam zou aantonen dat haar voorgehouden nood aan internationale bescherming nog steeds actueel is en/of een ander licht zou kunnen werpen op de voorgaande vaststellingen. Hetzelfde geldt waar zij wijst op een bijzonder onstabiele situatie in Vietnam waar de overtredingen van de mensenrechten volgens haar blijven voortduren waardoor zij bijzonder moeilijk kan terugkeren. De verzoekende partij laat na enig objectief stuk bij te brengen met betrekking tot de situatie in Vietnam, laat staan te duiden op welke wijze deze situatie volgens haar een ander licht werpt op de voorgaande vaststellingen of de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Waar de verzoekende partij nog in haar verzoekschrift stelt dat: “Verzoeker meent dat er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer opnieuw aan dezelfde mishandelingen en doodsb bedreigingen zal worden onderworpen als voordien.” (eigen onderlijning), kan niet worden ingezien waar zij het over heeft. Zij maakte immers geen melding van mishandelingen en/of doodsb bedreigingen waar zij en/of haar familie het slachtoffer van zou(den) zijn geworden. Tevens laat zij na in haar verzoekschrift te duiden over welke mishandelingen en/of doodsb bedreigingen zij het heeft.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het betoog ter terechtzitting laat niet toe anders te oordelen.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij onvoldoende op bescherming van haar nationale autoriteiten kan rekenen, wijst de Raad er op dat vermits er, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet wordt aangetoond dat zij bij terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Vietnam irrelevant is.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar de verzoekende partij de schending inroept van “de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur”, dient vastgesteld dat zij enkel het zorgvuldigheidsbeginsel aanhaalt (zie *supra*). In zoverre de verzoekende partij de schending van andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, laat zij na te duiden welk(e) beginsel(en) zij geschonden acht. Waar de verzoekende partij de schending inroept van “de overduidelijke beoordelingsvergissing”, laat zij na te duiden welke rechtsregel zij hiermee geschonden acht. Ten overvloede merkt de Raad op dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat er een wettelijke verplichting zou bestaan die oplegt dat de commissaris-generaal een “overduidelijke beoordelingsvergissing” dient te begaan – de verzoekende partij voert immers aan dat “de overduidelijke beoordelingsvergissing” werd overtreden –, laat staan dat de commissaris-generaal *in casu* zou hebben nagelaten om dergelijke vergissing te begaan.

Waar de verzoekende partij de schending inroept van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze dit artikel, dat bepaalt in welke gevallen de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond kan beschouwen, *in casu* geschonden zou zijn.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS